

ע"פ 3879/21 - טדסה סלומון נגד מדינת ישראל, אלירז אזולאי

בבית המשפט העליון

ע"פ 3879/21

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקש: טדסה סלומון

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. אלירז אזולאי

בקשה לעיכוב ביצוע רכיב הפיצויים בגזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז בלוד מיום 18.4.2021 בתפ"ח 7832-02-18 שניתן על ידי כב' הנשיאה, השופטת רות לורך, והשופטים צבי דותן ודבורה עטר

בשם המבקש: עו"ד שילה ענבר

בשם המשיבים: עו"ד עדי שגב

החלטה

לפניי בקשה לעיכוב ביצוע תשלום הפיצויים לנפגע העבירה אשר הושת על המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז בלוד (כב' הנשיאה, השופטת רות לורך, השופטת דבורה עטר והשופט צבי דותן) בתפ"ח 7832-02-18 מיום 18.4.2021.

1. ביום 30.12.2020 הורשע המבקש בבית המשפט המחוזי בביצוע עבירה של ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). כעולה מהכרעת הדין, המבקש, מאבטח במוסד חינוכי, ירה, בעודו תחת השפעת אלכוהול, בראשו של אלירז אזולאי, הוא המשיב 2, אשר הרעיש מחוץ לביתו של המבקש בשעות לילה

מאוחרות וקרא לעברו הערות פוגעניות. ביום 18.4.2021 נגזר דינו של המבקש, והוטלו עליו העונשים הבאים: עונש מאסר בפועל למשך 15 שנים; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר כל עבירת אלימות מסוג פשע; פיצוי כספי לקורבן העבירה, בסך של 200,000 ש"ח שיופקדו בתוך 90 ימים ממועד גזר הדין, לפי סעיף 77 לחוק העונשין (להלן: רכיב הפיצוי).

2. ביום 2.6.2021 הגיש המבקש ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין, ובצידו בקשה לעיכוב ביצוע רכיב הפיצוי שבגזר הדין בלבד – היא הבקשה שלפניי. לטענת המבקש, לנוכח המצב הכלכלי שלו ושל משפחתו, אין לו כל יכולת לשלם את מלוא סכום הפיצוי שהושת עליו. כמו כן, להערכתו, סיכויי ערעורו גבוהים, כאשר עיקר טענותיו מופנות לתחולת הגנת השכירות שבחוק העונשין. עוד מוסיף המבקש כי לשיטתו, הגם שקבלת הערעור לא תוביל לזיכוי מלא, יש בה כדי להוביל להרשעתו בעבירה שחומרתה פחותה בהרבה, ובהתאם גם להביא להפחתה בגובה הפיצוי שהושת עליו. מנגד, המדינה מתנגדת לבקשה. לטענתה, ככל שמתקשה המבקש לעמוד בתשלום הפיצוי, עליו לפנות בבקשה מתאימה למרכז לגביית קנסות. עוד טוענת המדינה, כי סיכויי הערעור נמוכים אף הם, שכן אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בשאלות של עובדה ומהימנות, בהם מתמקד הערעור. לבסוף, מציינת המדינה כי אביו של המשיב 2 (שהוא האפוטרופוס שלו, לאור מצבו), מתנגד אף הוא לבקשה.

3. דין הבקשה להידחות. כידוע, בקשה לעיכוב ביצוע תשלום פיצויים שנפסקו כחלק מהליך פלילי נבחנת באמצעות התנאים המצטברים הנוהגים בבקשה לעיכוב ביצוע פסק דין כספי בהליך אזרחי: האחד, סיכויים טובים לקבלת הערעור; והשני, כי מאזן הנוחות נוטה לטובת מבקש העיכוב, במובן זה שאם לא יעוכב הביצוע, ייגרם למבקש נזק בלתי הפיך, במקרה בו יזכה בערעורו (רע"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 418 (2002); ע"פ 8630/16 אלמראוין נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (16.2.2017)). בענייננו, סבורני כי שיקולי מאזן הנוחות מטים את הכף באופן מובהק לדחיית הבקשה, וזאת מבלי להידרש לסיכויי הערעור. המבקש טוען כי אין ביכולתו לעמוד בתשלום הפיצויים בשל מצבו הכלכלי ונסיבותיו הייחודיות. תחילה, יצוין כי טענות אלו, אשר נטענו גם בפני בית המשפט קמא (ראו פסקה 53 לגזר הדין), נטענו מבלי שהמבקש תמך את בקשתו בתשתית עובדתית מתאימה להוכחת היעדר יכולת כלכלית לשאת בתשלום הפיצויים. מכל מקום, כלל הוא, כי מצבו הכלכלי של מבקש אינו מהווה, כשלעצמו, שיקול בשאלת עיכוב ביצוע רכיב הפיצוי (ע"פ 2589/05 מקייבסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (15.11.2005); ע"פ 3887/16 האדי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.6.2016); ע"פ 5359/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (6.8.2020)). לכך יש להוסיף כי טענת המבקש לפיה אם יזכה בערעור לא יהיה באפשרותו לגבות בחזרה את הכספים נטענה אף היא ללא פירוט ובלא שנתמכה באסמכתאות כלשהן. לנוכח האמור, לא הונחה תשתית עובדתית להוכחת הטענה כי מאזן הנוחות נוטה לטובת המבקש; והדברים אמורים ביתר שאת שעה שהמבקש אינו חולק בבקשתו על כך שיש לחייבו בפיצויים, אלא משיג על גובה הפיצוי בלבד.

4. בטרם סיום יוער, כי למבקש שמורה הזכות לפנות למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, שבסמכותו לפרוס או לדחות את תשלום החוב, בהתאם לסעיף 5 לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995, בהתקיים התנאים שפורטו שם.

5. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ה' בתמוז התשפ"א (15.6.2021).

שופט
עמוד 2

